

Въ Румжния се образуваха въстаническитѣ имъ чети, въ румжискитѣ печатници се печатаха революционнитѣ имъ прокламации, манифести, вѣстници и всѣкакъвъ родъ патриотически списания на Българитѣ.

Отъ едно плѣме да биха били тѣзи два народа, пакъ не щѣха да бждатъ така добръ съединени. Селянитѣ Румжии, които сж тѣй мачви въ сватовщинитѣ си съ други народи, съ готовностъ даватъ своитѣ дъщери на българскитѣ момци и обратно. И за да видите, колко Румжнитѣ знаатъ да оцѣняватъ Българитѣ, нѣма освѣтъ да наведе единъ скорошенъ фактъ:

Прѣди нѣколко години Народното Събрание на Българитѣ бѣше гласувало единъ законъ, спорѣдъ който всѣкой Българинъ, роденъ подъ чужда протекция, може да стане български гражданинъ чисто и просто само като подаде едно заявление на Събранието.

Тѣй като въ Румжния се намира голѣмо число Българско население, което далечъ отъ да бжде елементъ на размирство въ връца на народа и правителството на Румжния, напротивъ се състои отъ хора трудолюбиви и въ всичко полезни на обществото, Румжиското правителство протестува и българското правителство биде придудено да измѣни закона.

Ако Българитѣ въ Румжния бѣха хора развалени, нѣмаше по-добро врѣме отъ туй, Румжния да се очисти отъ едно зло. Но не. И Румжското правителство заплаши съ прѣкъсване на приятелскитѣ сношения, ако Българското турѣше въ изпълнение тоя законъ и съ румжискитѣ подданици Българи. И той не се приложи.

До като азъ размишлявахъ врѣхъ расказа на стареца за Българскитѣ хайдутѣ, чухъ тржбата за свикване.

Тръгнахъ изъ дома на стареца, като му поблагодарихъ за гостоприемството и му обѣцахъ на връщане отъ войната, ако бждж живъ и здравъ, че ще се отбия въ дома му да го посѣтя.

На пати ни къмъ Плѣвентъ минахме прѣзъ нѣколко турски села, изгорѣни и разорени. Впечатление ми направи видѣтъ на камънитѣ по турскитѣ гробища, които за пръвъ пѣтъ виждахъ. Както по насъ се турятъ кръстовете, на турскитѣ гробища турятъ камъние прави, издѣ-